

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců: JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **K. M., státní příslušnost Egyptská arabská republika**, neznámého pobytu, zastoupen opatrovníkem Mgr. Martinem Lukáčem, advokátem v Praze 4, Zelený pruh 1294/52, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, v řízení o žalobě na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu,

T a k t o:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se včas podanou žalobou dne 16. 1. 2017 domáhal u Městského soudu v Praze ochrany před nezákonným zásahem Ministerstva vnitra. Uváděl, že se dostavil do Přijímacího střediska Zastávka u Brna za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a že ode dne 4. 1. 2017 mu nebylo umožněno opustit Přijímací středisko, a že je omezen na své svobodě, ač úkony podle § 46 odst. 1 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, s ním již byly provedeny. V petitu žaloby navrhoval, aby soud určil rozsudkem, že provedený zásah správního orgánu je nezákonný a žalovanému přikázal, aby od dalšího pokračování v zásahu upustil.

Žalovaný správní orgán ve svém vyjádření ze dne 23. 2. 2017 sdělil, že žalobce dne 4. 1. 2017 podal žádost o mezinárodní ochranu na území České republiky a podle § 46 zákona o azylu byl umístěn do Přijímacího střediska Zastávka u Brna. Žalovaný správní orgán shledal o žádost žalobce nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. b) zákona o azylu a rozhodnutím ze dne 12. 1. 2017, č. j. OAM-4/ZA-ZA11-P12-2017, řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil. Současně konstatoval, že příslušným státem podle čl. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (nařízení Dublin III), je Italská republika. Žalobce citované rozhodnutí převzal dne 12. 1. 2017, čímž nabylo právní moci. Žalobce, aniž by vyčkal transferu do Italské republiky dne 26. 1. 2017, svévolně opustil Přijímací středisko v Zastávce u Brna, což bylo zaznamenáno dne 26. 1. 2017.

Městský soud v Praze ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný správní orgán se k výzvě soudu podle § 51 odst. 1 soudního řádu správního nevyjádřili.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Městský soud v Praze rozhodoval podle ustanovení § 87 odst. 1 soudního řádu správního na základě skutkového stavu zjištěného ke dni svého rozhodnutí, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 46 odst. 1 zákona o azylu žadatel o udělení mezinárodní ochrany nesmí opustit přijímací středisko do

- a) provedení identifikačních úkonů podle § 45 odst. 6,*
- b) provedení lékařského vyšetření zaměřeného na zjištění, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany netrpí chorobou ohrožující jeho život či zdraví nebo život či zdraví jiných osob,*
- c) doby vydání průkazu žadatele o udělení mezinárodní ochrany (§ 57),*
- d) ukončení karantény nebo jiného opatření v souvislosti s ochranou veřejného zdraví, lze-li je uskutečnit v přijímacím středisku.*

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 15. listopadu 2007, č. j. 9 Aps 5/2007-63:

I. Žaloba na ochranu před nezákonným zásahem správního orgánu podle § 82 soudního řádu správního spočívajícím v umístění a následném zadržování cizince v přijímacím středisku v tranzitním prostoru mezinárodního letiště podle § 73 zákona o azylu v souvislosti s § 46 odst. 2 zákona o azylu je přípustná; aplikace § 200o o. s. ř. a násl., jež upravují řízení o propuštění cizince ze zajištění, se v daném případě per analogiam neuplatní.

II. Žalobami ve věcech mezinárodní ochrany ve smyslu § 31 odst. 2 soudního řádu správního se rozumí žaloby proti rozhodnutím Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní

ochrany, mezi něž podle § 2 odst. 11 zákona o azylu patří: rozhodnutí o udělení azylu nebo doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany.

Ze správního spisu soud ověřil následující skutečnosti:

Žalobce v červenci 2015 odešel z Egypta do Libye, odkud dne 21. 3. 2016 nelegálně lodí přicestoval do Evropy do Itálie. V Itálii byl kontrolován místní policií, která s ním sepsala protokol a sejmula mu otisky prstů. Následně byl žalobce umístěn do záchytného tábora. Z Itálie cestoval do Švýcarska, kde požádal o azyl. Po třech dnech odešel do Švýcarska, přičemž na hraničním přechodu byl kontrolován švýcarskou policií, která jej umístila do záchytného tábora, kde setrval necelé čtyři měsíce. Přibližně po čtyřech měsících odcestoval do Německa, kde byl rovněž kontrolován policií a umístěn do záchytného tábora, z něhož svévolně odešel. V České republice byl dne 17. 10. 2016 žalobce zadržen Policií ČR, jakožto osoba, která pobývá na území ČR neoprávněně, a podle § 129 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, byl zajištěn a umístěn do Zařízení pro zajištění cizinců Drahonice. Lustrací v systému EURODAC bylo zjištěno, že žalobce požádal dne 6. 4. 2016 o udělení mezinárodní ochrany ve Švýcarsku.

Za přítomnosti tlumočnicka arabského jazyka byl proveden dne 1. 11. 2016 s žalobcem pohovor k žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V případě žalobce nebylo naplněno žádné z kritérií, které by určilo příslušnost ČR či konkrétního členského státu k posouzení jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Proto žalovaný aplikoval čl. 3 odst. 2 Nařízení Dublin III, podle něhož je v takovém případě příslušný první členský stát, v němž byla žádost podána. Ze záznamu o výsledku porovnávání otisků prstů v systému EURODAC jednoznačně vyplynulo, že žalobce podal jako první žádost o udělení mezinárodní ochrany na území Švýcarska, žalovaný proto odeslal dne 20. 10. 2016 do Švýcarska žádost o přijetí žalobce zpět. Dne 24. 10. 2016 Švýcarsko sdělilo, že dne 15. 4. 2016 zaslalo žádost o převzetí žalobce do Itálie, která svou odpovědnost implicitně uznala. Dne 27. 7. 2016 poté odeslaly švýcarské orgány Itálii informaci o prodloužení doby k transferu žalobce, neboť tento uprchl.

Rozhodnutím ze dne 18. 11. 2016, č. j. OAM-1730/DS-PR-P12-2016, žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany podle § 25 písm. i) zákona o azylu zastavil, konstatoval, že příslušným státem podle čl. 3 nařízení Dublin III je Italská republika. K předání žalobce do Itálie však nedošlo, neboť Krajský soud v Brně vyhověl podané žalobě a rozsudkem ze dne 26. ledna 2017, č. j. 33 Az 15/2016 – 43, napadené rozhodnutí zrušil bez jednání napadené rozhodnutí žalovaného ve smyslu ustanovení § 76 odst. 1 písm. b) a c) soudního řádu správního, neboť žalovaný neprovedl stran posouzení aktuálního faktického stavu azylového řízení a podmínek přijetí žadatelů o mezinárodní ochranu v Itálii žádné důkazy a jeho tvrzení o stavu azylového systému v Itálii tak nemají žádnou oporu v podkladech obsažených ve správním spisu, jedná se o závažnou vadu řízení, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Žalobce se dne 4. 1. 2017 dostavil do Přijímacího střediska Zastávka u Brna za účelem podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Pohovor k žádosti s ním

byl proveden dne 6. 1. 2017 v arabském jazyce a byl poučen, že v jeho případě byla správnímu orgánu doručena akceptace z Italské republiky ze dne 18. 11. 2016. Žalobce při pohovoru mj. uvedl, že nechce do Itálie, protože řekl, že není z Egypta, ale z Libye, protože by ho vrátili do Egypta. Na otázku, proč vycestoval z Švýcarska, uvedl, že se chtěl seznámit se ženou a tam nebyly možnosti.

Akceptace k převzetí žalobce do Itálie podle nařízení Dublin III, vydaná italským Ministerstvem vnitra dne 18. 11. 2016, č. j. CZ-274957-B, pro osobu K. M., státní příslušnost Egypt, alias K. M. Y., státní příslušnost Libye.

Podle § 82 soudního řádu správního každý, kdo tvrdí, že byl přímo zkrácen na svých právech nezákonným zásahem, pokynem nebo donucením správního orgánu, který není rozhodnutím, a byl zaměřen přímo proti němu nebo v jeho důsledku bylo proti němu přímo zasazeno, může se žalobou u soudu domáhat ochrany proti němu nebo určení toho, že zásah byl nezákonný.

Žalobce ve své žalobě tvrdil, že ode dne 4. 1. 2017 mu nebylo umožněno opustit Příjímací středisko Zastávka u Brna, kde téhož dne podal žádost o udělení mezinárodní ochrany a že je omezen na své svobodě, ač úkony podle § 46 odst. 1 zákona o azylu s ním již byly provedeny. V jednání žalovaného spatřoval nezákonný zásah ve smyslu § 82 soudního řádu správního.

V inkriminované věci je nesporné, že se žalobce dne 4. 1. 2017 dostavil do Příjímacího střediska Zastávka u Brna za účelem podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a že dne 26. 1. 2017 bylo zaznamenáno, že svévolně opustil Příjímací středisko v Zastávce u Brna, aniž by vyčkal transferu do Italské republiky dne 26. 1. 2017.

Žalobce podal svou žalobu dne 16. 1. 2017, tedy po 12 dnech svého pobytu v Příjímacím středisku, které opustil nezjištěného dne před datem transferu do Italské republiky dne 26. 1. 2017. Podle názoru soud postup žalovaného vůči žalobci nebyl v rozporu se zákonem. Žalovaný nevydal rozhodnutí podle § 46a odst. 1 písm. a) zákona o azylu o povinnosti setrvat v Příjímacím středisku až do vycestování. Skutečnosti, že žalobcem nebyl v inkriminované době mezi 4. 1. 2017 a 26. 1. 2017 nijak omezován na svobodě svědčí i skutečnost, že v této době Příjímací středisko opustil a žalovaný jeho nepřítomnost zjistil teprve až dne 26. 1. 2017, když mělo dojít k transferu žalobce do Itálie. Žalobce tedy nebyl omezen na své svobodě, resp. na svých právech nezákonným zásahem správního orgánu

Městský soud v Praze přezkoumal napadený postup správního orgánu v rozsahu žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 87 odst. 3 soudního řádu správního jí zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud opřel o ustanovení § 60 odst. 1 soudního řádu správního a contrario, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému správnímu orgánu žádné náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. července 2017

v.r.

JUDr. Slavomír Novák,

předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Jana Válková